

28. dan - LUCIJA ŽIVI, DA PRIČUJE

Lucijo je smrt Frančiška in Jacinte zelo bolela. Umikala se je v samoto in skrita v skalni votlini pretakala grenke solze. Vse kar je uzrla, jo je spominjalo na ljuba prijatelja: skale na katerih so sedeli, cvetlice, ki jih ni več nabirala, ker jih ni imela komu nesti... Napol odsotna zaradi tolike žalosti je nekoč stekla v tetino hišo, šla v Jacentino sobo in jo klicala. Sorodniki so jo ustavili in ji povedali, da Jacinte ni več.

V družini so Lucijo še naprej zmerjali in jo obtoževali. Po nenadni smrti očeta, ki ji je edini izkazoval prijateljstvo in jo branil, kadar so jo napadali, je v solzah takole molila: "Moj Bog, moj Bog! Nikoli si ne bi mislila, da mi lahko pošlješ toliko trpljenja. Toda trpim iz ljubezni do tebe /..../" Od vsega hudega, ki ga je doživela, je še sama zbolela. Bila je slabotna, rumenkasta v obraz in slabokrvna.

Poseben križ so ji predstavljala številna zasliševanja ljudi. Med njimi so bili sicer dobronamerni, a radovedni romarji, pa tudi takšni, ki so se čutili poklicane, da jo preizkušajo in jo ujamejo v laži. Prvi so jo občudovali in jo klicali za svetnico, drugi so jo zmerjali z lažnivko, hinavko in čarovnico. Lucija je ob tem doživljala veliko stisko. Sama pri sebi je govorila: "Nisem svetnica, kot mislijo nekateri, pa tudi lažnivka ne, kot trdijo drugi; samo Bog ve, kaj sem."

Lucija je čutila tudi veliko breme zaradi skrivnosti, ki jim jo je razodela Marija. Čutila je, da jo mora ohranjati zase. Hkrati pa se je pri zasliševanjih, posebno tistih, ki so jih vodili razni duhovniki, večkrat znašla v zadregi in stiski vesti, saj ni vedela kaj naj odgovori in kaj zamolči, da se ne bo zlagala, hkrati pa bo ohranila zase, kar ne sme povedati.

Lucija je pri štirinajstih letih zapustila dom in Fatimo in vstopila v oddaljeni dekliški zavod, ki so ga vodile redovnice dorotejke. Dobila je novo ime Maria das Dorees, kar pomeni Marija Žalosti. Prepovedali so ji govoriti o tem kdo je in od kod prihaja. Domov ni smela hoditi in le redko je dobila dovoljenje, da je domačim napisala pismo. Kljub temu se je v zavodu dobro počutila in je bila srečna. Bila je rešena hudih zasliševanj, dokončala je tri razrede ljudske šole in se naučila kuhanja ter šivanja. V njej je zrasla želja, da bi postala redovnica. Večne zaobljube je izrekla leta 1934. V samostanu dorotejk je prevzela mesto učiteljice ročnih spretnosti in svoje delo zelo dobro opravljala.

V tem času se ji Marija še dvakrat prikazala. Naročila ji je, naj se po svetu razširi pobožnost obhajanja prvih sobot, ki bo ljudem pomagala rasti v ljubezni do Jezusa in Marije ter jim odpirala vrata v nebesa. V drugem videnju ji je posredovala naročilo o posvetitvi Rusije Marijinemu brezmadežnemu Srcu.

Pri 40 letih je Lucija v sebi začutila željo, da bi vstopila v strožji red bosonogih karmeličank. S papeževim dovoljenjem je leta 1948 zamenjala redovno obleko in vstopila v skupnost karmeličank v mestu Coimbra. Dobila je novo redovno ime sestra Marija Lucija Jezusova in brezmadežnega Srca. Tu je v molitvi in pokori živela vse do svoje smrti. Opravljala je različna dela na vrtu in v hiši.

Na zunaj je Lucija živela kot običajna sestra. V sebi pa ni nikoli nehala misliti na naročilo, ki ga je prejela po Mariji. Njeno življenjsko poslanstvo je bilo, da pomaga razširiti pobožnost do Marijinega brezmadežnega srca in spodbudi posvetitev Rusije. Poskušala je na mnogo načinov, tudi tako, da je škofom in papežem napisala številna pisma, na katera pa v večini ni dobila odgovorov. Bila je vztrajna do nadležnosti, saj se je zavedala, da to ni njena, temveč Božja volja. Pobožnost petih sobot je bila v Fatimi razglašena leta 1939. Marijino naročilo glede posvetitve Rusije je dokončno izpolnil šele Janez Pavel II. leta 1984.

Lucija je umrla 13. maja leta 2005, stara 97 let. Trije pastirčki so bili spet skupaj v nebesih. Papež Benedikt XVI. je za Lucijo že leta 2008 dovolil začetek procesa za blaženo, ker je vse svoje življenje junaško izpolnjevala naročila angela in Marije ter zavzeto širila njuna sporočila.

*

Lucijin zgled zavzetega in vztrajnega pričevanja naj ti pomaga vztrajati v dobrem.

NALOGA: V družini se pogovorite o možnosti, da skupaj opravite pobožnost prvih petih sobot in zmolite molitev posvetitve Marijinemu brezmadežnemu srcu.